

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Y. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-779/ZA-ZA11-D02-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 11. 2024, č. j. 64 Az 2/2024-20, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. K posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je totiž příslušná Polská republika podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel návrh, aby jí byl přiznán odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že v Polské republice dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení a že v případě jeho předání by rozhodnutí soudu o kasační stížnosti fakticky nemělo účinky a stěžovateli by bylo nepřímě odepřeno právo na soudní ochranu. Krajský soud se měl tímto tvrzením zabývat nedostatečně. Stěžovatel odkázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14, N 172/74 SbNU 493, podle něhož se soud má systematickými nedostatky azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabývat, a to i při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalovaný ani krajský soud si dostatečně neověřili, zda k takovým nedostatkům azylového řízení v Polské republice nedochází. Nelze proto vyloučit, že stěžovatel bude následkem

nepřiznání odkladného účinku v uvedeném státě vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či jinému porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[3] Žalovaný nepovažuje návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za důvodný, neboť skutečnosti v něm uvedené neopodstatňují jeho vyhovění. Současně spatřuje důležitý veřejný zájem v respektování pravomocných rozhodnutí správního orgánu.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Soud podle § 73 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jsou-li splněny tři podmínky: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, jehož se návrh týká, musí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není důvodný.

[6] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje mimořádnou povahu odkladného účinku v řízení o kasační stížnosti. Jeho přiznáním odnímá před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno. Odkladný účinek lze přiznat pouze vůči soudnímu rozhodnutí, vůči němuž směřuje kasační stížnost, případně proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž směřovala žaloba.

[7] Stěžovatel v podaném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvádí konkrétní důvody, pro které by mu hrozila újma v důsledku povinnosti opustit území České republiky, respektive důvody, pro které by újma jemu hrozící dosahovala vyšší intenzity oproti újmě hrozící jiným osobám v obdobné situaci. Tvrdí, že v případě jeho předání do Polské republiky by rozhodnutí soudu o kasační stížnosti fakticky nemělo účinky, čímž by mu nepřímě bylo odepřeno právo na soudní ochranu. Samotný požadavek na setrvání na území do konečného vyřešení sporu však k přiznání odkladného účinku nepostačuje. V takových případech by odkladný účinek musel být přiznáván automaticky, což je v rozporu s právním názorem rozšířeného senátu vysloveným v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS (body 57 a 58). S ohledem na čl. 29 odst. 3 nařízení Dublin III lze navíc předpokládat, že dotčená osoba bude v případě zrušení rozhodnutí o přemístění členským státem, který přemístění provedl, bezodkladně přijata zpět.

[8] Důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v systémových nedostatcích v polském azylovém řízení, v samotném návrhu na přiznání odkladného účinku ale existenci takových nedostatků nijak nedokládá. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2331/14 „[s]právní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se promítá

pokračování

jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek“ (bod 19). Nejvyšší správní soud v návaznosti na tento právní názor uvádí, že podle jeho judikatury je Polská republika bezpečnou zemí, v níž nejsou systémové nedostatky v řízení o mezinárodní ochraně (z nedávné doby srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023-51, ze dne 20. 7. 2023, č. j. 7 Azs 77/2023-34, nebo ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 89/2024-49). Nelze vycházet z předpokladu, že by se situace v polském azylovém řízení zhoršila. Stěžovatel žádným způsobem nedoložil, že by se poměry v Polské republice z hlediska systémových nedostatků jakýmkoli způsobem změnily.

[9] Nejvyšší správní soud uvážil tvrzení stěžovatele předestřená v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jakož i dosavadní judikaturu v posuzování kasačních stížností v obdobných věcech, a dospěl k závěru, že stěžovateli v důsledku jeho přemístění do Polské republiky nehrozí závažná újma, která by odůvodnila přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel dostatečně netvrdil a neprokázal naplnění již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za této situace již není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy možnou nepřiměřenost případné újmy a případný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím nijak nepředjímá své rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu